

Vörös István

Nem azt mondom

*Ott álltam az Isten háta mögött,
s ő megkerülte értem a világot,
a teremtés sikoltva működött,
mint hal, ha partra vetve tátog.*

*Négykézláb mászott. Én meg azt hiszem,
lenéztem rá, és nem tudtam, ki az,
a függetlenség lötyög Istenen,
a világgal nem lehet pimasz.*

*Nem azt mondom, hogy szolgaságban tartjuk,
de minden imát meghallgatni sok.
Az angyaloknak gondterhelt az arcuk,
ők az olcsó kívánság-árusok.*

*Segítenék, de nem segíthetek,
különben sincsen végtelen időm.
Ha igazság kötelesség lehet,
kéne hozzá egy kézikönyv,*

*ima-kioltó minisztérium,
tanári kar a világ-egyetemre,
mielőtt az üdv-szemeszter kihuny
egy megtanulhatatlan lecke.*

*Széthull a világ. Mit ér önccsalás,
és mit a lét-meglékelés?
Fontos az Úrnak minden számadás,
bár közben is más fényévekbe néz.*

Capri márciusban

*Az ösvény tenger és ég közt vezet,
a túloldalról szikla tartja.
Valami fel-től feldobódva
követem lépcsőit a Holdba.
Nem menni fel, nehéz lehet.*

*A vágy repít az űrön is túl,
a szép mögött marad titok,
a normál élet összerándul,
a kiránduló támolyog.*

*Az első gyíkok sütkéreznek,
hátuk még szürke, mint a kő,
ha lesz bennük már több erő,
harsány kékek és zöldek lesznek.
A pillantásuk így is szédítő.*

*Néz fénye egy kíváncsi szemnek,
már csupán rutinból sötétedik.
Az árnyékok éjjelig megteremnek,
adjunk még fél napot nekik.*

*Pár lepke már, és pár virág
a színek jövőjét mesélik.
A fal tövén kígyófej kandikál.
Az út a víz fölött megáll,
ha nem nézek le, az is szédít.*

Önarckép 1984-ből

*Mint biztonságot jelentő barlangot
a futó vad elől az ágak,
gondolataimat úgy takarja a hangom.
Valami megérthetetlen alázat.*

*Inkább ülök, mint aki önmagát
öregnek képzeli,
bár fiatal, micsoda furcsaság,
a képzelt póz elég neki,*

*neki már semmi más nem kéne,
csak bölcsesség, tapasztalat.
Egy más ember beszéde,
ami a versben, mint hálóban fennakad,*

*az összegzés, az volna jó,
aranyhal konzervdobozok között.
A nagydumás megalkuvó,
addig beszél, visszalököd*

*a többi hal, szemét közé,
és akkor persze kiröhög.
A bölcsesség akárkié
lehet. Úsznak a haldögök.*

*A parton vadászat folyik.
A motorháztetőre
véres madár esik,
az őz fut még előre*

*meglőtt derékkal is,
a vérnyomon lohol utána
egész a nemélettel benőtt falig
a kölcsönös utálat*

*a gyenge és erős között.
Ma nem kívánok úgy írni, mint egy öreg.
A legtöbb cél megváltozott,
ez már nem előkészület.*

Emlékeztető

*Mért felejt el a pincér
pár nappal később, hogy borralalót
adtam neki? És én mért
nem felejttem el őt, ha volt*

*egy érdekes történet,
amit a szomszéd asztalnál mesélt?
De meg se jegyzem végleg,
néhány hét múlva minden elhalványodik,
a felejtésben nincs kímélet,
mikor a múlt egy fejben körbeért,
mégiscsak a tudatalattiba bukik.*

*Irodalom, mások története
és más efféle tarka rémmese
elmállik a tudatban, ez a végzete.*

*Miért felejttem el
a fontos arcokat,
közben szobrot emel
magának néhány olyan pillanatot,*

*melyről nem gondoltam soha,
hogy megmarad.
Életünk nagyja úgy tűnik tova,
semmi nyom nem lesz majd utána,
nem vár ránk, belép egyből a halálba,
ami volt, hogy nincs, sose bánja.
Vagy panaszát felírni nincs hova?*

*Most itt a mód, beszéljétek,
ti, elfelejtett emberek,
ti, katonák Nagy Sándor seregében,
ti, londoni kis koldusok,
kiknek Shakespeare pennyt dobott,
és viccesen a Hamlet
premierjére meghívott.
De úgy lett,
nem mentetek, mért is mentetek volna,
hisz mindenkinek más a dolga.*

*Van, aki a gyors feledésre gyúr,
míg más népszerű városszerte,
elvárja, hogy megünnepelje
a nép. Mégis rögtön a feledésbe hull.*

*Gyertek, ti, elhurcolt rabok,
kiket a kereskedő a tengerbe dobott,
el ne kapják a tiltott áruval,
nem emlékezik rátok már a hal,
ki elsőként hústokba kapott.*

*Gyertek, ti, lemészárolt csecsemők,
ti, megölt állatok,
nem gondol vissza véretekre már a föld,
mi mindent felszívott!
Gyökerek hordtak szét és rejtett áramok,
csak felejtés a lét,*

*a túlvilág berogy
fejünkben – és még életünkben!
Ha elkapjuk kezét,
vidáman ébredünk a fűben.
Volt? Nem volt? Nem gondoljuk sehogy.
Nem szó potyog a szánkából, csak üres beszéd.*